

Що не день, то гірша мир трухлявий

Михайло Старицький

Що не день, то гірша мир трухлявий,
Все кона у непробуднім сні,
І нема чим дихать правді млявій
Під п'ятою кривди, у багні;

Над усім панує явза люта,
Братолюбства висохло русло,
Розум дба про гибель і про пута,
Серце в грудях мохом поросло;

У льохах, за засувами слово,
По базарах, по торгах любов...
І нема, хто б покликнув сурово
На круків, що точуть людську кров.

Люд загруз у грабіжах, у крамі,
Пада ниць перед бичем магог...
Спорожніли віковічні храми,
І забутий милосердя бог!

Гей, з'явся ж, визволитель слову,
І глаголом розбуди людей, –
Щоб забилося серце пухле знову,
Щоб теплом повіяло з грудей,

Щоб огидло все лихе, негоже,
Щоб любов спалахнула в очах
І щоб враз до ніг твоїх, мій боже,
Люд припав в покайних сльозах!